

Hosana

List Humanitarno-terapijske zajednice za pomoć ovisnicima - Hosana

Subotica - Stari Žednik - broj 1, godina I - Božić / Nova godina 2009/2010.

BESPLATNI PRIMJERAK

Povijest

Vijesti

Interview

Svjedočanstva

Vjeronauk za odrasle

Svim čitateljima, dobročiniteljima i prijateljima
Zajednice »Hosana«, uprava, svi štićenici
i njihovi roditelji žele čestit Božić
i blagoslovljenu Novu,
2010 godinu!

Vič. Dr. Marinko Stantić

ČITATELJIMA S LJUBAVLJU

Cijenjeni čitatelji, pred Vama je prvi broj časopisa Hosana, list koji će donositi vijesti iz Humanitarno-terapijske zajednice za pomoć ovisnicima, koja nosi ime po kojemu je ovaj časopis i nazvan. Do Vaših će ruku ovo glasilo dopirati par puta godišnje (u planu je četiri puta na godinu), a sve to zahvaljujući ljudima dobre volje, koji će osmišljavati i svojim talentima davati život ovoj periodičnoj publikaciji.

Ono skriveno od ljudskog doticaja oduvijek je za čovjeka bila tajna, misterij. I upravo zbog te zagonetnosti ona je budila u čovjeku težnju za otkrićem. Humanitarno-terapijska zajednica za pomoć ovisnicima – Hosana je komuna zatvorenog tipa, čiji štićenici tek povremeno napuštaju svoje utoчиšte. Ova odvojenost od vanjskoga svijeta jest poradi promatranja i proučavanja sebe i svojih dosadašnjih životnih navika. I upravo zbog te izdvojenosti, ono budi znatiželju kod onih koji nisu njeni korisnici. Časopis Hosana ima za cilj iznositi na svjetlo dana pregršt informacija vezanih uz život i rad ove Zajednice, donositi i obrazlagati njena pravila, kao i iznositi svjedočanstva onih na čija su iskustva dragocjena. Tu će se moći dobiti informacije o plodovima Zajednice, ali i kakve su promjene na sebi osjetili bivši njeni štićenici tijekom svog boravka u njoj. Stranice Hosane zaslužuju odvojiti dio svoga prostora i za njene prijatelje koji će svoje viđenje o Zajednici iznositi na sebi svojstven način.

Oporavak od ovisnosti u Zajednici Hosana vrši se na tri načina: molitvom, radom i razgovorom. Stoga će se u ovom listu naći dosta prostora i za teološke teme koje imaju za cilj upoznavati, hraniti, pa tako jačati i uzdržavati vjeru čitatelja. Štićenici Zajednice, prije nego li su u nju ušli, na razne su načine pokušavali odviknuti se od svog surovog poroka. Nisu dugotrajno u tome uspijevali. Autor ovih redaka smatra da je to bilo neuspješno jer se liječila posljedica, a ne uzrok! Valja riješiti razlog uzimanja droge, alkohola, kocke... On se krije u nezadovoljstvu životom, ne nalaženju smisla življenja, bijegu od problema. Tko može dati pravi smisao čovjekovom životu, tko riješiti njegovo nezadovoljstvo, ili tko će dati snage nositi se s problemima koje život donosi, do li Onaj koji je stvorio čovjeka, koji ga je postavio na tračnice i dao mu smjer. Toga Stvoritelja nazivamo Bogom, koji je jedini za sve, bez obzira kojoj vjerskoj konfesiji pripadali. Sukladno tome, dragi čitaoče, ne zamjeri ako ti ovaj časopis sliči onom vjerskom.

Na koncu, već sada se želim zahvaliti svima koji će ugraditi svoje vrijeme, umijeće, kao i ne malene žrtve da ovaj časopis »plodove donosi i raste« (Kol 1,6).

Vaši prijedlozi i dobro namjerne primjedbe uvijek su dobrodošli.

urednik

IMPRESSUM

Hosana
list Humanitarno-terapijske zajednice za pomoć ovisnicima
Hosana
Tromjesečnik

Osnivač
Humanitarno-terapijska zajednica za pomoć ovisnicima
Hosana

Izdavač
Humanitarno-terapijska zajednica za pomoć ovisnicima
Hosana

Urednik
vlč.dr. Marinko Stantić

Redakcija
Igor Tot-Horgoši
o. Vjenceslav Mihetec
Goran Wilhelm
Josip Ivanković
štićenici Zajednice
kao i njihovi roditelji

Lektor
prof. Tatjana Njegomir

Fotoreporter
Drago Ganić

Tehnički urednik
Srđan Varo

Adresa
Beogradski put 436
24224 Stari Žednik

Kontakt
064/4616-394
064/9841-678

zhosana@yahoo.com

Tisak
Rotografika - Subotica

Naklada
400 primjeraka

Piše: Goran Wilhelm

Povijest

KRATKA POVIJEST ZAJEDNICE HOSANA

U Starome Žedniku kod Subotice, od 07.07.2007. na adresi Beogradski put 436. nalazi se Humanitarno-terapijska zajednica za pomoć ovisnicima – Hosana koja ima za cilj pomoći svima, osobito mladima, koji su iz bilo kojeg razloga upali u ovisnost (droga, alkohol, kocka...), ali i onima koji su izgubili smisao života. Zajednica je smještena na salašu, dislocirana od samoga naselja, a rad, molitva i razgovor su njen temelj. Mladi u njoj ostaju oko 3 (tri) godine do konačnog oporavka.

Zajednica nema namjeru nikoga osuđivati, niti je zanima nacionalnost ovisnika. U Zajednici ima Hrvata, Srba, Mađara, Makedonaca, kao i drugih nacija, što znači da ima i raznih vjeroispovijesti (katolika, pravoslavaca, muslimana...), pa čak i nevjernika. Stalo se do spasa čovjeka, a ne do njegovih životnih opredjeljenja! Premda je program Zajednice katolička pobožnost, svaka druga vjeroispovijest nije zanemarena niti omalovažena. Vrijeđanje po nacionalnoj ili vjerskoj pripadnosti, strogo je zabranjeno. Naglasak je na zajedničkome Bogu svih ljudi!

Svoje prve korake Zajednica je učila hodati kao ogrank Zajednice s istim ciljem Milosrdnoga Oca u Međugorju (BiH), kojoj su afilirane i Zajednica u Kiseljaku (BiH), te Zajednica Tau u Starome Trgu (SLO). Danas Hosana djeluje samostalno. U njoj se nalazi oko 15 mladića. Hosana po članstvu niti ne želi biti velika (masovna) zajednica, jer se u ovoj obiteljskoj atmosferi vidi prednost rješavanja ove problematike. Potreba za smještaj u Zajednici je svakim danom sve

veća. Boravak u Zajednici je besplatan, te se Uprava i roditelji sami snalaze oko života ovih ljudi. Rad na njivi, koja se nalazi uz Zajednicu, na kojoj momci rade, također je pomoć koju sami sebi osiguravaju.

Upravitelj Zajednice, kao i njen osnivač je vlč. dr Marinko Stantić. Njegova je i duhovna briga ovih ljudi. Voditelj Hosane je Igor Tot-Horgoši, nekadašnji član Zajednice. On svakodnevno brine i organizira život štićenika. Proces odvikavanja od ovisnosti u Hosani nikako nije medicinskim putem! Svaki medikament u Zajednici je tretiran kao zamjena za drogu (osim onih namjenskih lijekova koji se uzimaju za druge vrste bolesti). Problematika ovisnosti krije se, smatraju u Hosani, unutar čovjeka, na duhovnom polju. U Zajednici se predlaže oporavak duše čovjeka, što će dovesti ovisnika do zdravog životnog optimizma, smisla postojanja i radosti življenja. Stoga su glavni akteri za oporavak Bog i štićenik. »Svaki onaj štićenik koji ne uspostavi zdravu komunikaciju s Nadnaravnim, ima velike šanse da se ponovno vrati svojoj ovisnosti! – ističe upravitelj Hosane, te dodaje – Nakon što štićenik završi program Zajednice, nitko neće sklanjati preprodavače droge s ulica ispred njih, niti će oni dobiti alergiju na sve vrste droge. Neće im niti biti potpuno izbrisana privlačnost za ovom opakom materijom. U Zajednici se oni trebaju osposobiti živjeti pokraj dilera droge a drogu ne uzeti, ojačati karakter onim duhovno vrijednostima koje će s Bogom, najjačom silom svijeta, biti kadro pobijediti svaku potrebu za istom.«

- U nedjelju, 03.01.2010. u 19,00 sati u gradskoj vijećnici u Subotici, Marina Kozina iz Nuštra kraj Vinkovaca, održat će solistički humanitarni koncert u korist Zajednice. Sav prilog koji će se prikupiti na koncertu bit će usmjeren kao pomoć Zajednici »Hosana«.

- Štićenici Zajednice uredili su svojim snagama kućnu kapelicu.

- U subotu, 14.11.2009. u župi sv. Križa u Somboru održana je duhovna obnova za roditelje štićenika. Duhovnu obnovu vodio je p. Ilija Grgić, misionar Krvi Kristove iz Dugog Sela kraj Zagreba.

- Prijatelj Zajednice p. Vjenceslav Mihetec, karmeličanin iz Sombora, štićenicima »Hosane« redovito jednom mjesečno održava duhovnu obnovu.

- U nedjelju, 22.11.2009. u 18 sati, u crkvi sv. Križa u Somboru održan je humanitarni koncert kao pomoć Zajednici. Na koncertu, na kojem su nastupili dječji tamburaški orkestar iz Subotice, HKUD »Vladimir Nazor« sa svojom recitatorskom i pjevačkom skupinom, te pjevačka skupina KUDH »Bodrog« iz Baćkoga Monoštora, prikupljeno je 32125,00 din. Hvala svima.

- Dana, 01.12.2009. bivši član Zajednice Marko Kovačević otišao je na odsluženje vojnog roka. Marko svoj civilni vojni rok obnaša u Gradskoj biblioteci u Subotici. Sretno!

- U subotu, 12.12.2009. navršilo se 10 godina svećeništva upravitelju Zajednice vlč. Marinku Stantiću. Ovaj jubilej štićenici Zajednice, kojima su se pridružili gosti iz Zagreba, pobjednici HosanaFest-a 2009, Ana Ostojić i Antonio Mock, sa svojim pratećim vokalima, proslavili su sv. Misom u Somboru.

ŠTO JE POTREBNO ZA ULAZAK U ZAJEDNICU

Prije ulaska u Zajednicu potrebno je napraviti sljedeće:

- obaviti informativni razgovor sa upraviteljem ili voditeljem Zajednice;
- popuniti Pristupnicu Zajednice;
- donijeti test za testiranje na opijate, jer se u Zajednicu ne može uči dok je ovisnik na testu pozitivan;
- uraditi radne dane od 5 do 7 dana – riječ je o razdoblju koje svaki budući štićenik treba iz razloga da se uoči volja za promjenom u momka i njegove teškoće. Tada Upravni odbor procjenjuje je li mu je u stanju pomoći ili ne. Radni dani se obavljaju u zajedništvu s barem jednim od roditelja i traje od jutra do navečer;

Potrebni dokumenti:

- osobnu iskaznicu;
- zdravstvenu iskaznicu;
- jednu fotografiju osobe koja ulazi u Zajednicu (formata 3x4 cm);

Zdravstvene prevencije ili uvjeti:

- kompletну analizu krvi sa urađenim testovima na HIV, HBV i HCV;
- popraviti zube;
- priložiti potvrdu osobnog liječnika da je osoba ovisnik;
- priložiti potvrdu liječnika ako osoba boluje od neke zarazne, psihičke ili neke druge bolesti;

Ostalo:

- donijeti radnu odjeću i obuću;
- donijeti svečanu odjeću;
- donijeti potrepštine za osobnu higijenu;
- ako je kršten, donijeti potvrdu o krštenju.

Važno je napomenuti da je nužno ispuniti sve gore navedene uvjete za ulazak

Humanitarno-terapijska zajednica za pomoć ovisnicima – Hosana, dobrotvorna je ustanova i nema stalnih izvora prihoda. Svi koji žele svoju pomoć pružiti Zajednici Hosana to mogu učiniti putem računa Zajednice, kojega ona ima otvorena u NLB banci, na broj:

310-174239-35 (dinarski tekući račun)

00-708-0200340.2 (devizni tekući račun)

IBAN: RS35310007080200340264 (obavezno navesti)

usmjeriti sredstva na: "donacija Zajednici HOSANA"

Account with instruction: NLB BANKA A.D. BEOGRAD;

Bulaver Mihajla Pupina 165v;

11070 Novi Beograd, SERBIA;

Swift Code: CONARS22

Beneficiary customer: IBAN International bank account numer /RS35310007080200340264/

PIB: 105153452

matični broj: 08870358

Adresa:

Zajednica "Hosana"
Beogradski put 436
24224 Stari Žednik
Vojvodina - Srbija

Kontakti:

- Voditelj +381/64-9841-678
- Svećenik +381/64-4616-394
- Suradnik +381/64-2862-401
- Roditelj +381/64-6550-015

In Memoriam

Gotovo kao ukradena, u ponedjeljak, 07.12.2009. zbog vrlo kratke, ali teške bolesti, preminula je

Roza Mačković

knjigovođa naše Zajednice »Hosana«. Njen neumorni rad i ljubav prema svim štićenicima i upravi Zajednice, ostati će upamćeno ne samo kod Gospodina, već i u srcima onih za koje se toliko do zadnjeg časa žrtvovala. Štićenici Zajednice svakodnevno mole za nju, a ona neka Milosrdnom Ocu preporuči svakoga člana Zajednice. Velika joj hvala! Članovima njene obitelji izražavamo najdublju sućut.

VJEROM PROTIV OVISNOSTI

Hosana: Opiši nam kratko svoju povijest.

Igor: Kao mali, bio sam dosta povučen i tih, dosta primjeren, bez naznaka da bi od mene mogao nastati veliki problem. No, situacija u obitelji se vremenom počela mijenjati. Obitelj je zapala u probleme onda kada je meni bila najpotrebnija. Unatoč tomu, roditelji su se brinuli da mi materijalno nikada ne manjka, ali meni je nešto mnogo važnije nedostajalo

Hosana: Što to?

Igor: Naime, kada mi je bilo 10 godina, roditelji su se razveli. Ostao sam sa bakom, te narednih 6 godina živim sa njom. Sada znam da mi je tada nedostajao autoritet, koji mi je do te 10-te godine bio moj otac. Rastao sam uz baku koja mi je najbolje htjela, ali nažalost, i uz njenu najbolju volju, ona mi nije mogla nadoknaditi ono što je meni tada bilo najpotrebnije. Imao sam previše odriješene ruke prihvatići ono što mi društvo nudi. Našao sam se u pogrešno vrijeme na pogrešnom mjestu. Autoritet sam tražio u društvu. Uzor su mi bili mangupi, jer sam se uz njih osjećao sigurnije. To okruženje davalo mi je lažno samopouzdanje i sigurnost koje više u obitelji nisam našao.

Hosana: Kao vjernik, mogao si svoje pouzdanje i sigurnost tražiti u Bogu. Jesi li tada mogao uopće biti izgrađen kao vjernik? Na kom si stupnju bio? Jesi li uopće vjerovao?

Igor: Kao dječak išao sam na vjeronauk. Kršten sam, primio sam Prvu Pričest. Krizmu sam primio tek u Zajednici. Baka me je kao dječaka vodila u crkvu. Pristajao sam ići najčešće iz razloga što me je poslije mise vodila u McDonald's. To jasno govori da nisam bio baš svjestan što vjera treba čovjeku biti!

Hosana: Okrivljuješ li roditelje za to što si bio ovisnik?

Igor: Vrlo rano sam počeo pušiti cigarete ne obazirući se na priče roditelja i starijih da to ne valja, da je i to ovisnost, te da to poseže za drugim i većim ovisnostima. Ne krivim roditelje, jer ima isto one djece koja su rasla u teškim, pa i težim okolnostima, a nisu postali ovisnici. Njih je upravo ta činjenica loših uvjeta u odrastanju dodatno osvijestila da se ispravno bore sami za svoj život. Smatram propustom mojih roditelja to što me nisu naučili poštovati i cijeniti stvari, jer bih se tako naučio doprinositi ovome svijetu. Tako bih se osjećao korisnije. Sve su mi pružili kao "na tacni" i ni za što se nisam naučio boriti. Naravno, vjerujem da je obitelj ostala na okupu da bi se mnoge moje stranputice spriječile. No, ne mogu kriviti nikoga za to, jer sam se ipak sam odlučio na put droge.

Hosana: Rekao si da si sakrament sv. Krizme primio tek u Zajednici. Smatraš li da je duhovnost nametnuta u Zajednici?

Igor: Kako već rekoh, rastao sam u obitelji u kojoj duhovnost nije imala gotovo nikakav značaj. Bio sam priklonjen najviše materijalnim vrijednostima i to je uglavnom bilo mjerilo kvalitete i uspjehnosti u mome životu. Pri tome sam slijedio raznolike tjelesne nagone kako bih – mislio sam tada – ispunio svoju dušu. Vremenom su ove vrijednosti od mene zahtijevale još veću naklonost. Osjećao sam se sve više isprazno dok nisam shvatio da nemam ništa od onoga za čime sam toliko vazio i toliko zla činio. Osjećao sam se najčešće bezvrijedno i gotovo da ne postojim. Vjerojatno biste me sada pitali zašto sam tako živio kada sam se bezvrijedno osjećao?! Odgovor je sljedeći: zato što sam upao u zamku odrastanja koja se zove – suvremeni svijet. Svaki se od nas mora prikloniti nekim životnim vrijednostima. Čovjek mora birati konkretno između duhovnih vrijednosti zajedno sa onim moralnim, te onih vrijednosti koje suvremeni svijet nudi.

Hosana: Na što konkretno misliš?

Igor: To znači učiti živjeti po nadahnuću Duha Svetoga tj. Božjem glasu u našem glasu savjesti ili u supronom živjeti po nagonu tijela.

Hosana: Po čijim si nadahnućima živio?

Igor: Sa sigurnošću mogu reći da sam do svoje 22 godine života, potpuno potisnuo svoju savjest i živio po nagonu tijela. Tu prvenstveno mislim na ostvarivanju sebičnih ciljeva, naklonosti požudama i drugih vrsta ovisnosti.

No, kada sam došao do ruba života i smrti postavši ovisnik o drogama, te shvativši da na takav način ne mogu još dugo živjeti, odlučio sam nešto na sebi mijenjati. Mislio sam da je droga problem, pošto je ona najveći i najbrži razaratelj svega što joj se nađe u blizini.

Hosana: Koje si odluke donio?

Igor: Odlučio sam se, uz pomoć obitelji, pristupiti Zajednici za pomoć ovisnicima – »Hosana«, te onim Zajednicama koje su sa navedenom Zajednicom surađivale. Smatralo sam da se moram otarasiti ovisnosti od droga koja je – mislio sam – bila najveći uzrok i posljedica svih do tada neuspjeha moje obitelji i mene osobno.

Hosana: Kako ti je bilo u Zajednici? Isto tako, molim te, odgovori na ranije postavljeno pitanje je li vjera nešto što Zajednica ovisniku nameće.

Igor: Prvih godinu dana mog boravka u Zajednici živio sam dosta površno iz razloga jer sam bio samo tjelesno prisutan, a psihički i duhom svuda samo ne u njoj. Živio sam u zabludi da je droga moj problem i da je to razlog zbog kojeg sam tu. No, nakon nekog vremena nešto mi nije bilo jasno? Gotovo godinu dana se nisam drogirao, nisam pio, niti sam pušio, nisam se niti kockao, psovka više nije bila dio moga vokabulara, nisam pratio svjetska dnevna događanja, a užasno sam se prazno i bezvrijedno osjećao. Tada sam shvatio da sam navike promijenio, ali ne i svoje srce i vrijednosti u mom životu, te da je upravo to razlog ogromne praznine i mraka u mojoj duši. U Zajednici mi se govorilo da se trebam moliti i da je molitva najvažniji korak u programu odvikavanja od droge. Nisam shvaćao tu sugestiju, jer Boga nikada uživo nisam vidio, a vjerovao sam samo u ono što vidim. Činjenica je bila da mi ništa drugo nije preostalo nego da prihvatom savjete momaka koji su boravili sa mnom. Počeo sam odlaziti u kapelicu i provoditi slobodno vrijeme klečeći pred križem. Suze su mi isle od očaja kojeg sam nosio u sebi, polako postajući svjestan u što sam se izgradio. Imao sam potrebu razgovarati sa nekim tko me ne bi sudio, koji me naknadno ne bi gledao kroz ono što sam o sebi rekao. U ljudi povjerenja više nisam imao. Dijelio sam osjećaje misleći da sâm sa sobom razgovaram. Tako sam se polako počeo otvarati i sve više o sebi govoriti. Za mene tada nevjerojatno, ali istinito, izlazio sam iz kapele svaki put puno lakši i rasterećeniji, nego kada bih u nju ušao. Ti lijepi osjećaji probudili su u meni nadu da i ja mogu biti sretan, da taj mrak u meni neće vječno ostati. Tada sam prestao razmišljati da je to tek razgovor sa samim sobom i bio sam dovoljno siguran da vodim neki dijalog, te da ono što mi se događa nije slučajno. Moram priznati da je i onda postojala jedna određena doza sumnje, ali, iskreno, nisam se usudio prestatи moliti, jer sam se bojao onog prethodnog stanja duhovne smrti, koje nikada više u životu ne želim osjetiti, niti bih ga bilo kome poželio. Prihvatajući vjeru i moleći Gospodina, počeo sam se otvarati ne samo Bogu, nego i momcima sa kojima sam živio. Po prvi put, trudio sam se biti ono što jesam, bez laži, bez prikrivanja i najmanje sitnice, a sa ogromnom snagom i voljom da ono što ne valja, mijenjam na sebi.

Hosana: Je li to bio lagan put?

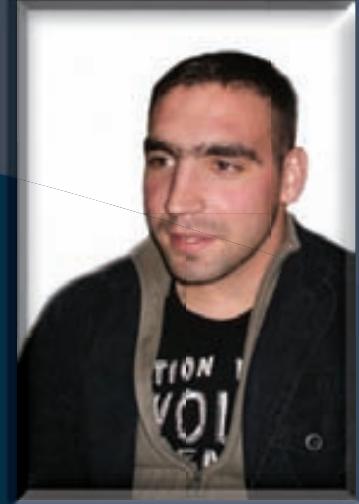
Igor: Ne mogu reći da je bilo lako, ali sam se osjećao postojano i dostojanstveno, bez obzira što sam svakodnevno uviđao sve više svojih propusta. Po prvi put nisam potiskivao svoju savjest i nisam bježao od onoga što jesam, nego sam se suočavao i hravo svakodnevno, boreći se za napredak. Tako je nadošao jedan novi trenutak: kroz molitvu i iskrene razgovore sa ostalim štićenicima Zajednice, otkrivaо sam puno više svojih slabosti, mnogo sam svjesniji bio nego što one znače. Iako i dalje nisam imao slobodu kretanja, i dalje se nisam drogirao, nisam pio, a osjećao sam se fenomenalno i nevjerojatno ispunjeno. Po prvi put u životu osjećao sam da postojim. Dobivao sam osjećaj vrijednosti i osjećao se vrijednim života. Primjećivao sam događaje oko sebe. Nevjerojatan je to bio osjećaj buđenja radosti. Od tog perioda moj život je dobio smisao.

Hosana: Zašto izbjegavaš odgovoriti je li duhovnost u Zajednici nametnuta?

Igor: Ne izbjegavam. Pokušavam razjasniti da je vjera najvažnija i jedina u rješavanju ovisnosti. Bez obzira što sam program Zajednice završio prije više od godinu dana i dalje se trudim i trudit ću se živjeti u vjeri i pouzdanju u Gospodina, jer je On moj jedini put, istina i život. Sve je ostalo prolazno i prividno. Ne želim reći da mi je sada lako, jer doista nije. Borim se, padam i ustajem, ali sam sretan. Trudim se biti ono što jesam. Osjećam da me Bog voli i da me nikada ne ostavlja, pa čak i onda kada Ga ja grijehom odbacim. Nadam se da ste razumjeli zašto je duhovnost najvažnija u problemu ovisnosti!

Hosana: Igore, hvala ti na razgovoru. Neka ti tvoj Bog pomogne da se više nikada ne vratiš na onaj put iz kojega te izveo.

Igor: Nema na čemu. Čvrsto vjerujem da se drogi neću vratiti sve dok sam uz Boga i dok slušam Njegove životne upute.

Igor Tot Horgoši

Roden je 06.07.1984. godine u Beču, u Austriji. Osnovnu školu završio je u Beču i Subotici.

Srednju tehničku školu započinje u Subotici, ali zbog ulaska u Zajednicu, prekida.

Trenutno je pri završetku srednjoškolskog obrazivanja, kao vanredni učenik Ekonomskе škole u Kuli.

U Zajednici »Hosana«, te onim Zajednicama s kojima je ista surađivala, boravio je od 03.11.2005. do 04.10.2008. godine.

Po završetku programa u Zajednici, postaje njenim voditeljem.

Boris Altuhov

»BOŽE, AKO TE IMA, POMOZI MI«

Zovem se Boris Altuhov. Rođen sam i odrastao u Subotici. Imam 23 godine. Moje se djetinjstvo nije razlikovalo puno u odnosu na druge mlade. Završio sam školu, trenirao nogomet više godina (sport mi je bio najvažnija stvar na svijetu)... Imam majku, brata i sestru. Otac mi je umro prije 10 godina. Unatoč tome što sam rano ostao bez oca, majka je uspješno držala obitelj na okupu. Iako je bila dosta poslom odsutna od kuće radi pribavljanja onoga nužnoga za normalan život, redovito nam je pružala svoju majčinsku ljubav. Njena ljubav prema nama je bila tolika da smo lakše prihvatali očevu odsutnost. U osnovnoj školi sam bio dosta dobar đak, kako u ponašanju, tako i u učenju. Već pri kraju osnovne škole imao sam par 'ispada' u školi, koji su prošli bezbolnim kažnjavanjem. Svi ti moji nestašluci prošli su sa opomenama i opravdanjima da je to normalno za djecu te dobi. Svaki dan mi je bio uobičajen: škola, trening. Sve mi je postalo monotono. Težio sam nekim promjenama. Nekako kao naručeno, upoznao sam novo društvo. Sa njima sam ušao u svijet koji je meni tada bio totalno nepoznat, a ujedno i uzbudljiv, jer je u meni okrenuo neke nove emocije. Sa 14 godina sam zapalio prvi džoint, ali mi nije tada niti malo prijao, jer mi je izazvao ogromnu mučninu. Prešao sam preko toga, jer sam u tom društvu prvi put u životu osjetio da nekome van svoje obitelji pripadam, da se osjećam bitnim, te da se moja riječ sluša. Cinilo mi se da stječem prave, iskrene prijatelje. Bili su često uz mene, saslušali me, ponudili savjet, suosjećali sa mnom... Sada vidim da je taj period mog života, kada sam sa društvom koristio tzv. lake droge, bila je prva stepenica ka samouništenju. Prelaskom iz osnovne u srednju školu, dobivam novo društvo. Tu mi se opet stvara novi svijet. Uzeo sam tada po prvi put extazy tabletu. Tada krećem na tehno-žurke i upadam u vrtlog koji me je sve više uvlačio u tamnu stranu mog života. Život mi dobio dva lica: živio sam jedan život u kući sa svojima, a totalno suprotni van nje. Laž, dvoličnost, skrivanje prave slike, postali su sastavni dio moje ličnosti. Pred mojima u kući sam bio sasvim pristojan, fin mladić. Da bih sakrio svoju grešnu stvarnost, morao sam majku lagati, što mi je vremenom bivalo sve lakše učiniti. Tako su iskrivljeni stavovi sve više postali moja svakodnevica. Sve me je to opterećivalo, pa sam se počeo pitati ima li smisla to što radim?! Mučilo me je i pitanje o meni samome, o mom smislu životu, tko sam, koji mi je cilj, te je li zbilja život takav kaos? Kada će tomu kraj? Sve te misli i emocije koje su bile uzburkane u meni, tražile su rješenje. Morao sam naći odgovor na ta pitanja! Pružio mi se i prvi odgovor na ta pitanja: heroin. Odjednom su sa konzumiranjem heroina sva ta pitanja bila nebitna. U početku mi je to bilo primamljivo, ali je kasnije nastao totalni mrak, veći nego prije. Kako je vrijeme odmicalo, počeo sam lutati bez nade. Sve se to odrazilo na moje psihičko i fizičko stanje. Postao sam agresivniji, nervozniji, napetiji, nekomunikativniji. Život mi je postao gorak i pun patnji. Užas! Sebe sam udaljavao od svojih, zatvarao se u sebe i imao sam samo jedan problem: kako doći do heroina. Nisam birao sredstva. Krao sam od svojih, potom i od drugih, preprodavao, varao, koristio se svim i svačim da bih došao do njega. Sve me to dovelo i do toga se suočim sa zakonom, iako mi to nije niti malo upozoravalo i poticalo da se prestanem drogirati. Želja da prestanem uzimati drogu je bila velika,

ali je već bilo kasno. Želja je bila slabija u borbi sa unutarnjom privlačnošću. Nisam živio da bih živio, već da bih se drogirao. Polako sam, ali sigurno silazio u smrt. Gledao sam sebe kako propadam, ali mi nitko nije pružao pomoć. Iako sam bio sportaš, bio sam preslab da bih sam sebi pomogao. Bio sam očajan. Očaj me je ponukao da priznam svojima da imam problem i da mi je pomoć potrebna. Osjećao sam da su i oni nemoćni pred mojim problemom. No, u dubini sebe sam ipak osjećao da mi samo Bog može pomoći. Sjećam se dobro trenutka kada sam iz očaja na glas, sa suzama u očima povikao: »Bože, ako te ima, pomozi mi!« Nije prošlo puno vremena, i Bog mi je uslišao i tu kratku, ali duboko iskrenu molitvu. Pokazao mi je put. Put se zove Zajednica »Hosana«. Ušao sam u Zajednicu i tu sam već 14 mjeseci. Boravio sam u više mjesta s kojima je Zajednica surađivala: u Međugorju, Kiseljaku, Somboru, a sada sam u Starome Zedniku. Odmah sam na početku nekako vjerovao da mi je tu mjesto, pa sam nastojao živjeti njena pravila. U Zajednici mi je Bog ponudio susret s Njim kroz nov pogled na život. To je život bez laži, bez loših prijateljstava, bez nesigurnosti, strepnji, strahova... Upoznavajući se sa pravilima Zajednice i prihvaćanjem istih, počeo sam bitku koja se zove »moje slabosti«. Počeo sam prihvatiči svoje slabosti i nedostatke, koje su me ustvari i gurnule u drogu. Nakon svih tih gorkih godina za vrijeme drogiranja, nastala je velika praznina u mojoj duši. Sada tu prazninu popunjava moj Spasitelj – Bog. Nitko to nije mogao doli On. Vjeru prije Zajednice nisam poznavao, bio sam čak i bogohulnik. Iako u Boga nisam vjerovao, krivio sam Ga za sve loše što mi se događalo. Bogu nisam dopuštao da uđe u moj život, a nisam niti bio svjestan svoje krivice. Sada shvaćam da mi je On dopuštao sve te situacije, kako bi me uvjerio da je istinski, pravi život upravo onakav na kakav nas On poziva. To je život u kojem mogu biti sretan, spokojan, radostan, unatoč životnim poteškoćama, ali i tužan za sve one promašene godine. Sada u Zajednici proživljavam sve te trenutke i zahvaljujem Bogu na njima, jer me one sve više vezuju za Njega, a što sam bliži Bogu, tako upoznajem sebe, svoje vrline, ali i mane. Polako mi život dobiva smisao i vrijednost. Sada mi je svaki dan poseban, nov, a samim tim i radost. Pokušavam živjeti od trenutka do trenutka i sve što mi se dogodi prihvaćam kao Božju volju. Njegova je volja bila da upoznam vlč. Marinka Stantića, našeg upravitelja. Zahvaljujem njemu, Igoru Tot Horgiši, našem voditelju, kao i svim ostalim štićenicima Zajednice, koje sada slobodno mogu zvati svojom braćom.

Obitelj smo kao i svaka druga

Obitelj smo kao i svaka druga. Uvijek smo se trudili da naša dva sina imaju dovoljno ljubavi i dobiju dobar odgoj. Odrastanjem su se formirali u momke kojima smo se ponosili. Jedan ozbiljniji, sportist, a drugi mali zvrk uvijek spremjan za neku šalu i vragoliju.

Tada se dogodilo nešto što nismo mogli ni sanjati. Mlađi sin je upisao srednju školu, promijenio društvo i tu su počele naše muke. Počeo je izostajati iz škole, dobivati neopravdane izostanke i loše ocjene. Mislili smo da se radi o pubertetu i njegovo buntovnoj naravi u to vrijeme, pa smo razgovorom i zabranama izlazaka mislili da ćemo to uspeti riješiti. Bilo je boljšica kratko vrijeme i onda opet po starom. Počeo je i nas lagati, bio je mrzovoljan... Postao je drugačiji. Vremenom su nas svi ti događaji razuvjerili da to ipak nije samo pubertet u pitanju! Odnijeli smo mu urin na analizu. Bio je pozitivan na marihuanu. Usljedili su razgovori, posjete psihologu, uvjerenja, kao i lažna obećanja. Mjesec ili dva bilo je nešto bolje, a onda opet sve po starom ili čak još gore. Ponovo testiranje – rezultat pozitivan. To je trajalo oko godinu dana. Nekako je završio taj prvi razred srednje škole, ali je on sam postao jako čudan. Vremenom se povlačio u sebe, prestao komunicirati u kući, dugo je spavao, slabo jeo. I kada bi razgovarao sa nama nije nas gledao u oči, stalno je skretao pogled i bio nervozan. Bili smo totalno izgubljeni i zbumjeni. Htjeli smo nešto poduzeti, a nismo znali što i kako.

Počela je druga školska godina. Naš sin lijepo startuje, ali kratko vrijeme. Opet izostanci i loše ocjene. Počinje "gubiti" mobilne telefone, događa se da nestanu pare iz kuće. Preko telefona su ga tražili nepoznati, stariji glasovi. Noću se kasno vraćao kući ili uopće nije dolazio. Tada nas je već hvatala panika. Nastavili

sмо s povremenim testiranjem sina, sve dok jednoga dana nije bio pozitivan na heroin! Saznanje je bilo strašno. Usljedile su posjete psihiyatru, njegova izolacija dva tjedna i obećanje da se to više neće ponoviti. Bilo je dobro dva mjeseca, ili bar mi nismo ništa primijetili. Sve je opet bilo po starom, samo što to nije bio onaj naš sin kojeg znamo, već neki totalni stranac! Nešto kome nije stalo ni do koga i ni do čega, osim da samo izade iz kuće i da nas ne sluša. Ponašao se kao da smo mu mi najgori neprijatelji! U nekim trenucima smo pomicali da nas mrzi. U to vrijeme smo mnogo čitali i informirali se o bolestima ovisnosti. Znali smo da heroin tako brzo stvara ovisnost i postali svjesni da imamo ovisnika. Moramo reći da je jako teško priznati da nam je dijete narkoman, prvenstveno priznati sebi, pa onda i drugima. Ali kako mu pomoći? Brzo smo se uvjerili da medicina tu, nažalost, ne može puno pomoći. Culi smo za zajednice i u dogovoru sa njim krenuli po pomoć. Moramo reći da naš sin nijednog momenta nije negirao da se drogira, prihvatio je pomoć i odlučio ići u Zajednicu. Kod nas u to vrijeme nije bilo Zajednica i vlč. Marinko Stantić nam je jako puno pomogao. Sledila je opet izolacija, čuvanje 24 sata, nesanica, razdražljivost, komunikacija samo sa nama. Tako dva tjedna.

Prije odlaska za Medugorje naš sin je proveo tri tjedna kod vlč. Marinka Stantića u Somboru, koji mu je pomogao da se pripremi duhovno za odlazak u Zajednicu. Naš sin je tada imao sedamnaest i pol godina!

Neki dan je napunio 21. godinu! Posle tri godine Zajednice vratio se kući, upisao školu, nastavio život! Hvala Bogu i hvala Zajednici što je naš sin opet onaj nasmijanji zvrk, istina sada mnogo ozbiljniji i odgovorniji, ali opet onaj stari!

A stari demoni? Uvijek čekaju negdje iz prikrakja. Treba se moliti i treba vjerovati!

Mira i Zvezdan Kovačević

Što vam je, kao roditelju, dužnost činiti dok Vam je sin u Zajednici?

Kada sam krenula na ovaj put Zajednice, često su nam voditelji i stariji roditelji govorili kako trebamo "pratiti" Zajednicu. Nije mi bilo sasvim jasno što to znači. Mislila sam da to podrazumijeva dolaziti redovito na roditeljske sastanke koje Zajednica organizira, te ići na susrete i slušati savjete koje nam voditelji daju. U to vrijeme sam se trudila razgovarati sa što više starijih roditelja kako bih čula njihova iskustva i savjete, jer tijekom tri godine Zajednice događaju se razne situacije.

Kako vrijeme više odmiče uviđam što mi je raditi. No, sada ne znamo je li mi ostalo još dovoljno vremena? Osnovni zadatak nam je usredotočiti se na nas same, na naš unutarnji svijet koji ili nije postojao ili se negdje zagubio. Sada smatram da nijedno naše unutarnje stanje nećemo sagledati iz pravog kuta ako se prvo ne potrudim upoznati sa vjerom i Bogom. Upoznavajući se sa Biblijom i kroz molitvu gotovo i nesvesno mijenjam neke svoje prijašnje stavove i ponašanja. Postajem svjesnija svojih grešaka, ali mi se pokazuje i put ka ispravljanjem istih.

Drugi zadatak nas roditelja jest učiti slušati. Iako to ponekad nije lako, trudim se pobijediti sebe i dozvoliti drugome da je u pravu. I drugi netko nešto zna. Potrebno je probuditi volju za učenjem. Sad u stvari uviđamo da se tijekom tri godine ne trebam puno baviti svojim djetetom, već nama samima. Zadatak mi je kod kuće pokušati uspostaviti drugačiju komunikaciju i živjeti životom koji je sličan onom životu kojim momci žive u Zajednici. Ako samo to uspijemo, naša komunikacija sa djetetom će biti lakša i bolja.

Još nešto što mislim da je zadatak nas roditelja: naučiti nesebično se dati za drugoga. U svakom trenutku se truditi pomoći drugim roditeljima, makar samo slušajući ih. To je nešto što nas ispunи možda i više nego da smo riješili vlastiti problem. Uviđam da i drugi imaju slične ili čak i veće probleme, pa tako skrećem svoju sebičnost, trudim se da je bude što manje.

Sljedeća vrlo važna obaveza bi bila i materijalno pomoći Zajednicu u skladu sa svojim mogućnostima. Iako se to od nas ne traži, mišljenja smo da ne možemo okretati glavu pred problemom svakodnevnog života Zajednice. Preslobodno je prebaciti odgovornost samo na Božju Providnost. Ona, istina, dospije do momaka u Zajednici, ali zašto mislimo da se Bog neće dotači i nas.

I za kraj jedan važan zadatak koji, iako zadnji, ne smatram manje važnim. To je potpora koju smo dužni pružiti našim voditeljima u svim situacijama. Ako smo pristali našu djecu povjeriti njima, onda nema mjesta sumnjama, ogovaranju i ravnodušnosti na bilo koje zbivanje u Zajednici. Ako smo vidjeli da 20 godina nismo nešto radili dobro u vezi našeg odgoja ili komunikacije sa djeecom – onda sad nema mjesta pametovanju. Bez obzira na naše trenutno mišljenje ili konačni ishod, dokle god smo članovi Zajednice, naša obaveza je stati kao potpora svakoj njihovoj odluci i vjerovati im.

Gordana Peinović

U Zajednici Hosana štićenici redovito tjedno pišu odgovore na pitanja koja im postavi Uprava. Na ovoj stranici donositi neke njihove odgovore koje smatramo da će čitateljima biti od koristi. Evo prvoga...

VOLIŠ LI SEBE?

Na brzinu, odgovor bi glasio – obožavam! Uvijek sam smatrao da sebe volim najviše. Kad sam sjeo i malo bolje razmislio o ovom pitanju shvatio sam da to ipak nije točno. Voljeti sebe bi značilo ne činiti zlo bilo koje vrste. Budući da sam vodio jedan ovisnički život pun laži, dvoličnosti, bijega od odgovornosti i vlastitih slabosti, živio od trenutnih užitaka ne mareći za druge, ne mogu reći da sam izbjegavao zlo. Tako nisam ispravno volio sebe. Onaj tko voli sebe, voli i druge. Do sada sam uglavnom radio ono u čemu sam vidio vlastitu korist. To nije ispravan način voljenja sebe, već život jednoga egoiste. Smatram da sam čovjek koji nema hrabrosti suočiti se sa svojom ličnošću i svojim problemima. Kako nakon ove spoznaje reći da volim sebe?!

Svojim boravkom u Zajednici spoznajem da sve ono što mi Bog savjetuje i nalaže da živim, jest dobro za mene. Stoga, kada budem bio spreman izmijeniti svoj život tako da se svidi Bogu, tek ću tada moći reći da volim sebe!

Mario Peinović

MEDITACIJA O BOŽIĆU

Dani nam postaju sve kraći i kraći. Skraćivanje dana produžuje večeri. Te duge večeri kao da nam daju više mira i vremena. Vežu nas uz dom i obitelj. To vrijeme ponegdje prati plamen svijeće i pucketanje ognja u peći. Sve to izaziva i posebno uzbuđenje u duši. Javlja se tada, nekako tihom i bojažljivo, misao o Božiću. Ta misao, iako tako nečujna i mirna, unosi u dušu nešto neizrecivo. Nešto dublje od dubljega, bolje od dobrog. Za svakoga na njegov način. Tada čovjek najprije traži trenutak samoće, a onda pak silnu potrebu nečije blizine. Obuzima ga potreba nekome priopćiti tu nutarnju misao, taj neizrecivi osjećaj. Tako čovjek u tim danima, više nego obično, osjeća potrebu dragih ljudi. Posebno onih iz obiteljskog kruga. Bliskih.

Današnji je čovjek otišao jako daleko od plamena svijeće, od pucketanja ognja u peći. Otišao je jako daleko, duboko i visoko. Sav svijet, kao da drži u svojoj ruci. Sve je više uvjeren da sve može. No, trčeći za svime, otkriva da je otišao od samoga sebe. Kad to uči želi naći sebe, ali ne želi se vratiti svome početku. Tako se vrti u prašumi svjetskih zbivanja. Sve više izgubljen. Sve više sam.

Prije nešto više od dvije tisuće godina, u metežu onoga doba, Bog je učinio nešto sasvim novo. Neočekivano. Izišao je čovjeku ususret. Započeo je tamo gdje ga nitko nije očekivao. Na rubu naselja. U poljskoj štali. U siromašnoj obitelji. Bog je postao BOŽIĆ. Velikog, silnog i moćnog Boga ljudi su se bojali. Boga – maleno djetešće mogli su prihvatići. Silni, moćni i veliki ljudi za ovaj događaj nisu imali ni okana uha. Još manje srca. No, prihvatili su ga siromašni

pastiri. U tom se prihvaćanju razvilo pravo bogatstvo prijateljstva. Započeo je novi svijet. Nebo na zemlji. Bog u čovjeku. Bog s ljudima.

A danas? Sada? Uočavamo da svijet kojega živimo ne poznaje Boga. Ljudi čeznu za bogatstvom u svakom pogledu. Ne i za Bogom. Upravo je tu izvor svih čovjekovih nesnalaženja.

Božić nas uvjek vraća k izvoru. Betlehemu. Kolijevci. Božić je zaživio u kolijevci obitelji. Mlade, neiskusne obitelji. Obitelji koja ništa nema, malo zna, u svemu siromašna. Jedino bogatstvo joj je vjerovanje Bogu. U toj vjeri Josip je radio za preživljavanje, Marija svagdašnje kućne poslove. Isus je imao

nebo ljubavi. Otac nebeski je nadodavao ono što oni nisu mogli. Niti je uzmanjkalo, niti je preteklo. Snaga te obitelji jest vjera Bogu, a povjerenje čovjeku. Zagrljeni roditelji nad kolijevkom čine šator u kojem dijete ima nebo.

Božić je blagdan Božjeg povjerenja i čovjekove vjere vječnoj Božjoj ljubavi. Molimo živo, ovoga Božića, Boga koji se je učovječio da pomogne današnjem čovjeku koji se je rasčovječio, koji je izgubio Boga i sebe, koji je ponovno postao lutalac. Molimo ga da nas izvede u Betlehem, u zagrljaj prijateljstva i povjerenja, da postanemo šator u kojem će nas Bog, Dijete, učiti otvarati srce i pružati ruke, nasmijati se zlu u oči i reći: „Gospodin, Bog, moje je spasenje, koga da se bojam!“ Dobri i dragi ljudi, blagoslovjen vam korak na božićnoj stazi u Novo sutra. Bolji svijet. Ne bojte se, Božić je s nama.

br. Vjenceslav Mihetec, karmelićanin

Dan kao i svaki drugi. Ustajem nešto ranije nego inače, jer sam išla sa roditeljima brati kukuruz. Ustala sam sa osmijehom na licu puna neke pozitivne energije (eh, da sam barem ostala čio dan tako nasmijana!).

Doručkovali smo i popili kavu. Spremili se i krenuli. Bilo je vruće od samog jutra. Stigli smo i svako je ušao u svoj red. Brali smo kukuruz, pričali i šalili smo se. Pošto mobilni držim uz sebe, gdje god da idem i što god da radim, tako je bilo i ovaj put. Radeći tako, usput sam se dopisivala s prijateljem – htijući dozнати što ćemo i gdje tu večer, budući da je bila subota.

Dopisujući se tako, rekao mi je da mu je umro bratić. Bilo mi je glupo da se provodimo tu večer, jer mu je ipak smrt bliskog rođaka u pitanju. Ubrzo me je obuzeo neki čudan osjećaj. Bila sam i dalje raspoložena, ali ta činjenica me je sve više osvajala. Nije mi davala mira. Mučilo me iznutra, ali sam se trudila da se to ne vidi na meni. Iako nisam znala čija je smrt u pitanju, osjećala sam da ta vijest ne ostati tek na pukoj informaciji. Nešto se bitno dogodilo, ali nisam znala što.

Završili smo berbu i krenuli kući. Onaj osjećaj me je i dalje pratio. Iz sekundu u sekundu postajao je sve jači i veći. Kada sam s roditeljima ušla u našu ulicu, vidjela sam nevjerojatan prizor: ujak i ujna mog najboljeg prijatelja lijepe nećiju osmrtnicu.

Sa čudom sam upitala mamu tko je umro, ne misleći da će izreci upravo ime mog najboljeg prijatelja. Okrenula se i rekla mi da je čula to jutro da je od prekomjernog uzimanja droge umro taj moj najbolji prijatelj. Nije mi htjela ništa govoriti sve dok ne bude sigurna. U trenutku kada je mama izgovorila njegovo ime, meni kao da se dio srca iščupao. Onaj osjećaj što me je pratio isplivao je na površinu. Krila sam suze, da me otac ne vidi kako plaćem. Znam koliko ne voli vidjeti taj prizor.

Stigli smo kući. Odmah sam uletjela u kupatilo i prestala se sustezati u plaču. Plakala sam, jecala i vrištala, sve u istom trenutku. Suze su me gušile, ali su i dalje tekle. U srcu sam osjetila veliku prazninu. Nisam mogla vjerovati što mi se to dogodilo. Ponavlјala sam da je to samo san i da me netko probudi. Majka me je smirivala, ali nije pomagalo. Nisam mogla doći k sebi.

U posljednje vrijeme, taj moj prijatelj i ja, nismo se često viđali zbog moje škole. Posljednji put me je posjetio nekoliko dana prije svoje smrti. Posebno me boli što je ozbiljno razmišljaо da uz pomoć Boga rješava svoj problem, ali za to je jednostavno bilo prekasno. Kao da je osjećao da mu se bliži kraj. Došao je da se oprosti od svog "Maslačka". Rekao je da će doći za par dana po neki CD-e. Otišao je. Sve što mi je ostalo od njega su par sitnica i velika praznina.

Sahrana mu je bila zakazana u nedjelju, samo dan prije mog rođendana. Nisam ga htjela niti mogla slaviti zbog njega. To sam rekla i mami. Mama me je tješila riječima da me V. J. ne bi želio vidjeti ovako tužnu. Bila je u pravu. On nikad nije volio moje suze, već moj osmijeh i moju sreću.

Došla je i ta tmurna nedjelja. Probudila sam se u suzama. Mama i ja smo otišle kupiti buket. Plakala sam cijeli dan i onaj čudan osjećaj me nikako nije ostavljao. Praznina je bila sve veća i veća.

Spremila sam se i otišla da se pozdravim sa svojim najboljim prijateljem. Došao je trenutak da se suočim sa istinom i da se pomirim sa tim da ga u ovom životu više neću vidjeti. Provirila sam u kapelicu i vidjela bijeli ljes. Kada sam ušla, nisam mogla vjerovati da gledam svog najboljeg prijatelja mrtvog. Kleknula sam i iz sive glase vršnula. Potom sam stala kraj odra i pričala s njim. Rekla sam mu sve što mislim i što osjećam. Zamolila sam ga da zajedno s Isusom pazi na mene, ma gdje god pošla i što god budem radila.

Prije neki dan sam prvi put išla kod njega na grob. Na sahrani mu nisam bila, jer ne bih izdržala. Sjela sam pored njegovog groba i pričala sa njim, čvrsto uvjerenja da me čuje. Cesto mi dode da ga mobitelom cimnem i pozovem na kavu, kao nekad u dobra stara vremena.

Hvala Bogu na daru vjere, te imam osjećaj da je V. J. stalno uz mene i da me prati gdje god pošla. Cesto sjedim u sobi i kao da vidim njegov lik. Osjetim da sjedi u sobi, da me došao posjetiti. Otpočnem razgovor i pričam sa njim. Uvijek je bio ugordan za razgovor, pa sam i voljela provoditi vrijeme s njim. Imao je dosta problema i upao je u loše društvo. Pokušavala sam da ga odgovorim da se okane tog društva, ali jednostavno me nije mogao slušati.

Došlo je vrijeme da se pomirim sa stvarnošću. Moram nastaviti život. Znam da mi ga nitko drugi neće moći zamijeniti. Jedno sigurno znam: on će s Neba uvijek paziti na svoju prijateljicu gdje god podem!

Nekoliko fotografija iz života štićenika Zajednice Hosana.

Do uspjeha se u Zajednici dolazi molitvom, radom i razgovorom.

HUMANITARNI KONCERT

Kao pomoć Humanitarno-terapijskoj zajednici za
pomoć ovisnicima - Hosana - Stari Žednik

»Bijah u nevolji
pružite mi ruku«

Solistički koncert

Marina Kozina
(Viškovci)

Gradska vijećnica
03.01.2010.
u **19.00** sati

**U okviru koncerta
čut ćete svjedočanstva
momka iz Zajednice,
kao i roditelja
čiji je sin u Zajednici**

ULAZ SLOBODAN

ali će biti mogućnost darovati
svoj prilog kao pomoć Zajednici

HVALA!